

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΜΠΡΑΪΤ

Το ταξίδι του Γιорг

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ
ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ETRA

Τίτλος: **Το ταξίδι του Πιορ**

Υπότιτλος: Μια ιστορία βασισμένη σε αληθινά συναισθήματα

Συγγραφέας: Οδυσσέας Μπράιτ

Επιμέλεια κειμένου: Κυριακή Βουδούρη

Επιμέλεια έκδοσης: Βάλλυ Καλοζούμη

Σελιδοποίηση: Άρτεμις Φ. Χανιώτη

ISBN: 978-960-6830-87-7

Εκδόσεις ETRA©2022

Ευεργετών 7, Π. Φάληρο, 17563

T: 210 9811753

www.etra.gr

Οι πληροφορίες που παρέχονται σε αυτό το βιβλίο είναι αποτέλεσμα της διαφωτιστικής έρευνας και παρατήρησης του Οδυσσέα Μπράιτ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή περιληπτική, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση της μετάφρασης του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Το βιβλίο αυτό το αφιερώνω σε όλους όσους
κατάφεραν να «δραπετεύσουν» από το μπαλκόνι τους.
-Ο. Μπράιτ

Η ιστορία αυτή είναι πραγματική. Όσον αφορά τη διάλεκτο των σκύλων, ζητώ την επιείκεια του αναγνώστη. Χρησιμοποίησα την ελεύθερη απόδοση, η οποία με εξυπηρέτησε στην όσο πιο εύστοχη μετάδοση των εννοιών του τόσο «διαφορετικού» τους κόσμου.

-Ο. Μπράιτ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑΣΕΜΙΝΑ	9
ΑΓΝΟΠΑΓΙΔΑ	59
ΒΑΘΙΑ ΓΑΛΗΝΗ	103
Η ΗΧΩ ΜΙΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ	147
ΟΙ ΙΕΡΕΣ ΑΝΑΚΩΧΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ	191
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	229

ΓΙΑΣΕΜΙΝΑ

Ο χειμώνας φέτος είχε έρθει γρήγορα κι ήταν βαρύς. Τα πεζοδρόμια, οι πλατείες, τα προαύλια των εκκλησιών, τα στέκια έξω από τις ψησταριές, ήταν όλα έρημα. Είχε έρθει η δύσκολη εποχή. Είχε περάσει το γλυκό κι εύκολο καλοκαίρι που μπορούσαν να τρελαίνονται μες στις μυρωδιές κι η μουσούδα τους να χαίρεται μαζεύοντας πράμα. Η πόλη έχει κλειστεί στο καβούκι της και η πείνα τους είχε θερίσει. Ό,τι τους είχε απομείνει ήταν μόνο κάτι χαλάκια έξω απ' τα μαγαζιά για να ζεσταίνουν το κοκαλάκι τους. Τι πράγμα και τούτο, βρε παιδί μου, η επιβίωση! Δύσκολο,... βαρύ αλλά έχει και τη χάρη του.

Η Παρέα είχε στρωθεί έξω από την ψησταριά «Ο Δούναβης». Άκου τώρα πράγματα... Ο Δούναβης! Χάθηκε να την έλεγαν ο Τάρανδος, τα 4 Αδέλφια ή έστω ο Τσέλιγκας, βρε αδερφέ!... Άκου ο Δούναβης! Ο κυρ Αντώνης, ο ψήστης, που ήταν δίκαιος άνθρωπος με την παρέα, τους είχε πει κάποτε την ιστορία. Πριν γίνει ψησταριά ήταν το μαγαζί κάποιου υδραυλικού. Η ταμπέλα έγραφε με μεγάλα μπλε γράμματα «Ο Δούναβης»... κι είπε να μην την αλλάξει. Πού να ψάχνει τώρα για μαστόρους... τα λεφτά δεν του έτρεχαν κι απ' τα μπατζάκια! Πάντως, όπως και να το έλεγαν το μαγαζί, το ψητό μύριζε υπέροχα.

Στη βιτρίνα γύριζαν ροδοκόκκινα το κοκορέτσι, ο γύρος και δύο τρία φρέσκα ντόπια κοτόπουλα. Οι μουσούδες τους είχαν κολλήσει στη βιτρίνα κι όποτε μπαινόβγαινε κάποιος, έκλεβαν τζούρες απ' τον πειρασμό. Όχι... όχι όλοι... Αυτός ο χαζός... ο Κλανάρας... καθόταν από-

μερα. Όνομα και πράγμα. Στη βιτρίνα μαζί, κι όποτε άνοιγε η πόρτα, έκανε δυο μέτρα πιο πέρα φοβισμένος. Με το δικιο του, βέβαια. Είχε περάσει δύσκολα τα παιδικά του χρόνια. Κουτάβι ακόμη είχε πέσει στα χέρια ενός άγαρμπου αγοριού, του Λάκη. Τον ξυλοφόρτωναν οι γονείς κι αυτός με τη σειρά του ξυλοφόρτωνε το αθώο κουταβάκι. Έτσι, ο Κλανάρας πήρε από κακό μάτι τους ανθρώπους. Κι όταν ο Λάκης μεγάλωσε λίγο, έπαψε να τον βασανίζει συχνά. Ο Κλανάρας, όμως, τον αγαπούσε. Μπορεί να πόναγε και να τον φοβόταν, ήταν όμως το αφεντικό του. Α, όλα κι όλα... αυτά είναι ξεκάθαρα πράγματα. Τη γαβάθα με το φαΐ του θα την είχε στα σίγουρα. Τον αγαπούσε τον Λάκη κι ας τον ξυλοφόρτωνε ακόμη και τώρα που είχαν μεγαλώσει κι οι δύο. Δεν ήθελε πολύ... λίγο η δουλειά, λίγο η οικογένεια ήταν αρκετά για να ρίχνει καμία κλωτσιά στον αθώο Κλανάρα. Όλοι του έλεγαν να φύγει κι ότι θα πέρναγε πιο όμορφα σαν αλήτης... αλλά αυτός εκεί, τον χαβά του:

- *Αφού σας το είπα ρε... τον αγαπώ. Όχι... όχι δεν τον αφήνω. Εξάλλου, αν φύγω εγώ, ποιος θα τον καταλάβει; Ποιος θα στήσει τον κώλο του για να τις φάει; Ε;*

Παράξενο σκυλί. Με τα χρόνια είχε κερδίσει το δικαίωμα να κυκλοφορεί ελεύθερος στο χωριό. Έτσι, είχε γνωριστεί με τον Πέργκολα και τον Γιортόψυλλο. Κυκλοφορούσε ελεύθερος, αλλά είχε μαράζι στην ψυχή του. Ήθελε ένα χέρι να του χαϊδέψει το κεφάλι, να του αφρατέψει τα κουρασμένα του σπατουλωτά αυτιά, να τον κάνει να νιώσει ότι είναι σημαντικός. Έψαχνε για έναν καλό λόγο... μόνο έναν. Ωστόσο, όποτε κάποιος περαστικός του πέταγε κανένα μουτς... μουτς... έβαζε την ουρά κάτω από τα σκέλια και με πλαγιασμένη τη μου-